

מתוך היקדמת המחבר: ועיניכם תראינה בנים בנים כשתילי זרעים סביב לשלחנם,
תכמים ונבונים, ובתים מלאים כל טוב, גם עושר גם כבוד לא יסופו מזרעכם

גליון
זרע שמשון המבואר
פרשת ואתחנן
אות י

דרוש מתוך הספר המסוגל 'זרע שמשון' שחברו הגאון המקובל
האלוקי חסידא קדישא רבנו **שמשון חיים ב"ר**
נחמן מיכאל נחמני זלה"ה
מח"ס 'זרע שמשון' ו'תולדות שמשון'
שחי לפני כ-300 שנה בתקופת האור החיים' ומקום קברו לא נודע
והבטיח שהלומד בחידושויו וספריו יזכה לישועות בבני חי ומזוני
גלב"ע ו' אלול תקל"ט

דרוש מנוקד ומבואר בתוספת ציונים והארות
יו"ל על ידי מוסדות זרע שמשון
שע"י האיגוד העולמי להפצת תורת זרע שמשון

**יו"ל ע"י האיגוד העולמי
להפצת תורת
"זרע שמשון"**

לקבלת הגיון נא לשלוח למייל:
zera277@gmail.com

ארה"ב
הרב מנחם בנימין פאשקעס
ZERA SHIMSHON
C/O B PASKESZ 1645 48 ST
BROOKLYN NY 11204
347-496-5657
mbpaskesz@gmail.com

ארה"ק
הרב ישראל זילברברג
05271-66450

ניתן לשלוח תרומות והנצחות
לזכות ולע"ג ולקחת חלק בהוצאות
והפצת הגיונות והספרים.

ניתן להפקיד בבנק מרבנטיל (17) סניף 635
מספר השבון 71713028 ע"ש זרע שמשון,
כמו כן ניתן לתרום בכרטיס אשראי

וזכות הצדיק ודביו תורתו הקדושים ימן מכל
צדה וצוקה, וישפיע על הלומדים ועל המסייעים
בני חיי ומוזני ועל טוב סלה
כהבטחתי
בהקדמת ספריו.

לשוחפת של ברכה בכל ית

**מוקד
זרע שמשון**

ארץ ישראל
02-80-80-500

ארה"ב
347-496-5657

הוצאת והפצת קונטרס
'זרע שמשון העבואר'
נתרם
לזכות והצלחת

**דניאל אורי
בן רגינה מלכה**

שיראה הצלחה וברכה
בלי גבול ובלי עדה בעסקי
בכל העולם
ויתקיים בו הפסוק
"ופרצת יעה וקדצה"
צפונה ונגבה"

הוצאת והפצת קונטרס
'זרע שמשון העבואר'
נתרם
לזכות והצלחת

**אהרן
בן גיטל בילא**
ובל משפחתו
ובל הנלוים אליו

לשפע ברכה
והצלחה גדולה
וסייעתא דשמיא
בכל עכל כל

פרשת ואתחנן

וּמִשׁוֹם הָכִי הַמְשִׁילִם לְנֵר, שְׁגַם הַגֵּר
מִתְכַּבֶּה. אֲבָל הָעֵבֶרָה אִין לָהּ
בַּח לְדַחֹת זְכוֹת הַתּוֹרָה, וְלִכֵּן נִמְשָׁלָה
לְאֹר, שְׂאִי אִפְשָׁר לְאָדָם לְכַבּוֹתוֹ.
וְזֵהוּ מָה שְׂאָמַר הַכֶּתוּב (משלי יג, ט) 'גֵּר
רְשָׁעִים יִדְעָךְ'.

פְּסוּק (משלי ו, כג) 'כִּי גֵר מִצְוָה וְתוֹרָה
אוֹר'. הַטַּעַם שֶׁהַמְשִׁיל הַמִּצְוָה
לְנֵר, וְהַתּוֹרָה לְאֹר, מִשׁוֹם דְּקִיּוּמָא לָן
(סוטה כא, א), עֵבֶרָה מְכַבֶּה מִצְוָה, וְאִינָה
מְכַבֶּה תּוֹרָה. וּמִי שְׁעוֹבֵר עֲבָרָה, אִין לוֹ
עוֹד זְכוֹת הַמִּצְוֹת שֶׁעָשָׂה.

פסוק 'כי נר
מצוה ותורה
אור'

זרע שְׁמוֹשׁוֹן הַמְּבֹאֵר

ביאור השוואת המצוה ל'נר' והתורה ל'אור'

וּמִשׁוֹם הָכִי הַמְשִׁילִם - המשיל הפסוק את
המצוות לְנֵר, לפי שְׁגַם אור הַגֵּר אינו דולק
לעולם, אלא מִתְכַּבֶּה על ידי הרוח וכיוצא בו,
וכך גם שֵׁכר המצוות מתכבה ונפסד, על ידי
העבירה¹. אֲבָל הָעֵבֶרָה, אִין לָהּ בַּח לְדַחֹת את
זְכוֹת לימוד התורה, וְלִכֵּן נִמְשָׁלָה הַתּוֹרָה לְאֹר
- אור השמש, שְׂאִי אִפְשָׁר לְאָדָם לְכַבּוֹתוֹ
לעולם. וכך גם התורה אין כח לעבירה לכבותה².
וְזֵהוּ מָה שְׂאָמַר הַכֶּתוּב (משלי יג, ט), 'גֵּר
רְשָׁעִים יִדְעָךְ' - גם המצוות [נר] שעשו
הרשעים, יכבו על ידי העבירות שעשו³.

דווקא מצוה שהיא כנר נכבית על ידי עבירה
ולא תורה הנמשלת לאור

כתוב "בפסוק (משלי ו, כג) 'כִּי גֵר מִצְוָה
וְתוֹרָה אוֹר'. הַטַּעַם שֶׁהַמְשִׁיל הַפְּסוּק, את
הַמִּצְוָה לְנֵר, וְאת הַתּוֹרָה לְאֹר השמש, הוא
מִשׁוֹם דְּקִיּוּמָא לָן בַּגְּמְרָא (סוטה כא, א)²,
שֶׁעֵבֶרָה שֶׁהָאָדָם עוֹשֶׂה, מְכַבֶּה - מבטלת את
שֵׁכר הַמִּצְוָה שֶׁעָשָׂה קודם לכן, וְאִינָה מְכַבֶּה
- אינה מבטלת את שֵׁכר לימוד התורה, שלמד
כבר, אלא השֵׁכר על לימודו בתורה, שמור
בשבילו. וְנִמְצָא מִדְּבַרֵי הַגְּמָרָא, שְׂמִי שְׁעוֹבֵר
עֲבָרָה, אִין לוֹ עוֹד את זְכוֹת הַמִּצְוֹת שֶׁעָשָׂה.

ציונים ומקורות

תשובה, חוזרים להאיר בו כל המצוות שעשה, כמו
שכתב רבינו יונה (שערי תשובה ש"א עיקר טו, אות מא).
ד. וכעין זה כתב המהרש"א (ח"א סוטה שם), וזה
לשונו, ודקאמר דבר אחר עבירה כו' משמע דקאי
אדלעיל, והכי קאמר, ד"א דלכך תלה קרא המצוות בנר
והתורה באור, דמים רבים דהיינו עבירה, מכבה מצוה,
דהיינו רק נר קטן. אבל התורה שהיא אש ואור גדול,
לא יוכלו לכבות. ה. לשון הפסוק, 'אור צדיקים
ישמח ונר רשעים ידעך'. פירושו, שנשמת הצדיק
תשמח בגן עדן, אבל נשמת הרשע תהיה כבויה, ולא
תאיר. על פי מצודת דוד. ו. ובכסף צרוף (להרב

א. הואיל שבפרשתנו נכתב ענין קבלת התורה, מפרש
רבנו פסוקים בענין מעלת התורה והמצוות.
ב. לשון הגמרא, את זו דרש רבי מנחם בר יוסי, 'כי נר
מצוה ותורה אור', תלה הכתוב את המצוה בנר, ואת
התורה באור, את המצוה בנר לומר לך, מה נר אינה
מגינה אלא לפי שעה, אף מצוה אינה מגינה אלא לפי
שעה, ואת התורה באור לומר לך, מה אור מגין לעולם,
אף תורה מגינה לעולם וכו'. דבר אחר, עבירה מכבה
מצוה, ואין עבירה מכבה תורה, שנאמר (שיה"ש ח, ז)
'מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה'.
ג. והיינו רק כל זמן שלא עשה תשובה. אבל כשעשה

וְעוֹד הַמְשִׁיל הַמְצוּה לְנֶר, לְפִי שֶׁהֲנֵר
 אֵינוֹ נִדְלָק בְּלִילָה בְּכָל הַחֲדָרִים
 וּבְכָל הַמְקוֹמוֹת, רַק בְּמָקוֹם שֶׁבָּנִי אָדָם
 מִשְׁתַּמְשֵׁים בוֹ, וּכְפִי הַצֶּרֶף שֵׁישׁ לָהֶם
 בְּאוֹתוֹ מְקוֹם מִיָּחָד. וְכֵן הַמְצוּוֹת אֵינָה
 מְפֹלֶטֶת הַחוּבָה עַל כָּל אָדָם לְקִיָּמָם
 בְּשׂוּה בְּכָל עֵת וּזְמַן וּבְכָל מְקוֹם,
 שֶׁהָרִי מִי שְׁנוֹלֵד לוֹ בֶּן, מְחַיֵּב בְּאוֹתָהּ

הַמְצוּה בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, וְלֹא הָאֲחֵרִים,
 וְכֵן פְּדִיּוֹן הַבֶּן, וְמִי שֵׁישׁ לוֹ בֵּית, מִיָּחָד
 לַעֲשׂוֹת מַעֲקָה, וְהָאֲחֵרִים חַיִּיבִים
 בְּמְצוּוֹת אֵלּוּ בַּיּוֹם אַחֵר, וְכֵן הַפְּתִינִים
 רַבָּה הַפְּתוּב בָּהֶם מְצוּוֹת, וְכֵן מְצוּת
 חֲלִיצָה וְיִבּוּם (דְּבָרִים כה, ה-ו), וְכַמְּה
 מְצוּוֹת הַתְּלוּיּוֹת בְּאַרְץ, וּמִשׁוּם הֶכִי
 דוֹמוֹת מִמֶּשׁ לְנֶר.

זֶרַע שְׂמֻשׁוֹן הַמְּבֹאָר

חובת קיום המצוות אינה שוה בכלום
 כמו חובת לימוד התורה

וְעוֹד - יֵשׁ לִיתֵן טַעַם נוֹסֵף, לְמַה שֶׁהַמְשִׁיל
 הַפְּסוּק אֶת הַמְצוּה לְנֶר, לְפִי שֶׁהֲנֵר אֵינוֹ
 נִדְלָק בְּלִילָה - אֵף בְּלִילָה שֶׁהוּא זְמַן
 הַדְּלָקָתוֹ, אֵין מְדַלִּיקִים אוֹתוֹ בְּכָל הַחֲדָרִים
 וּבְכָל הַמְקוֹמוֹת, רַק בְּמָקוֹם שֶׁבָּנִי אָדָם
 מִשְׁתַּמְשֵׁים בוֹ, וּכְפִי הַצֶּרֶף שֵׁישׁ לָהֶם
 שִׁיחֵה אֹרֶךְ בְּאוֹתוֹ מְקוֹם מִיָּחָד.

זו. וְכֵן הוּא בְּמְצוּת פְּדִיּוֹן הַבֶּן, שֶׁרַק הָאֵב
 חַיִּיב לְפַדּוֹת אֶת בְּנוֹ, וְלֹא אֲנָשִׁים אַחֵרִים, וְגַם
 אֲצֵל הָאֵב נוֹהֶגֶת מְצוּה זוֹ רַק פַּעַם אַחַת^ט. וְמִי
 שֵׁישׁ לוֹ בֵּית הַמִּיָּחָד^י לְדִירָה, חַיִּיב לַעֲשׂוֹת
 מַעֲקָה - גֵּדֵר סְבִיב לַגָּנוֹ, כְּדִי שֶׁלֹּא יִפּוֹל מִמֶּנּוּ
 אָדָם. וְאֵילוֹ הָאֲנָשִׁים הָאֲחֵרִים, חַיִּיבִים
 בְּמְצוּוֹת אֵלּוּ בַּיּוֹם אַחֵר - כְּשִׁיּוֹלֵד לָהֶם בֶּן,
 אוֹ כְּשִׁיבְנוֹ לָהֶם בֵּית. וְכֵן הַפְּתִינִים, רַבָּה -
 הַרְבֵּה הַפְּתוּב בָּהֶם מְצוּוֹת^י, כְּגוֹן הָאִסּוּר
 לְהַטְמִיאוֹת לַמֵּתִים, וְשֶׁלֹּא לִישֵׂא גְרוּשָׁה,
 וְאֵילוֹ שֶׁאֵר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵינֶם חַיִּיבִים בָּהֶם.
 וְכֵן מְצוּת חֲלִיצָה וְיִבּוּם, שֶׁנִּצְטוּוּ בָהֶן רַק מִי
 שָׁמַת אַחֲרָיו בְּלִי זֶרַע (דְּבָרִים כה, ה-ו). וְכַמְּה
 מְצוּוֹת הַתְּלוּיּוֹת בְּאַרְץ - כְּמוֹ תְּרוּמוֹת
 וּמַעֲשֵׂרוֹת וּשְׂמִיטָה, שֶׁאֵינֶן נוֹהֶגֶת אֵלּא
 בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וְלֹא בַּחוּץ לְאַרְץ. וּמִשׁוּם הֶכִי,
 הַמְצוּוֹת דוֹמוֹת מִמֶּשׁ לְנֶר, שֶׁגַם כֵּן אֵינוֹ
 דוֹלֵק בְּכָל מְקוֹם, כְּפִי שֶׁהַתְּבָאָר.

צִיּוּנִים וּמְקוֹדוֹת

גַּם הוּא פּוֹדֵה עֲצוּמוֹ רַק פַּעַם אַחַת, וְרַק אֲצֵל בְּכוֹר
 שִׁיָּן מְצוּה זוֹ, וְלֹא אֲצֵל כָּל אָדָם. ט. אוֹלִי
 צ"ל, חַיִּיב לַעֲשׂוֹת מַעֲקָה. אֲמַנֵּם יִתְכֵּן גַּם לְקִיָּים
 הַגִּירָסָא שֶׁלְּפָנֵינוּ, כְּפִי שֶׁבְּאֲרָנוּ בְּפָנִים, שֶׁרַק מִי שֵׁישׁ
 לוֹ בֵּית הַמִּיּוּחָד לְדִירָה חַיִּיב לַעֲשׂוֹת מַעֲקָה לַגָּנוֹ,
 וְכְמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּסִפְרֵי (פְּרִשְׁת כִּי תֵצֵא, פִּיִּסְקָא רַכְט אוֹת
 ח), יְכוּל אֵף הַבּוֹנֵה בֵּית שַׁעַר אַכְסֶרְדָּה וּמְרַפְסַת,
 תְּלַמּוּד לּוֹמֵר 'בֵּית', מַה בֵּית מִיּוּחָד שֶׁהוּא בֵּית דִּירָה,
 יֵצֵאוּ אֵלּוֹ שְׂאִינֶם בֵּית דִּירָה. י. כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
 (דְּבָרִים כב, ח), 'כִּי תִבְנֶה בֵּית חֲדָשׁ וְעָשִׂיתָ מַעֲקָה
 לְגַגְּךָ וְלֹא תֵשִׂים דְּמַיִם בְּבִיתְךָ כִּי יִפֹּל הַנֶּפֶל מִפָּנֶיךָ.
 יא. מְלִיצָה זוֹ עַל פִּי לִשׁוֹן הַגְּמָרָא (קִידוּשִׁין לַה, ב),

יֵאֵשִׁיחוּ פִּינְטוֹ זְצ"ל, מִשְׁלִי יג, ט) כְּתַב לְפָרֵשׁ בְּדֶרֶךְ זוֹ
 אֶת כָּל הַפְּסוּק, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ, 'אוֹר צִדִּיקִים יִשְׁמַח,
 הַתּוֹרָה נִמְשָׁלָה אֹרֶךְ, דְּכַתִּיב 'וְתוֹרָה אֹרֶךְ', יִשְׁמַחוּ
 הַצִּדִּיקִים בָּהּ. וְהַמְצוּה שְׁעוֹשִׂים הַרְשָׁעִים, שֶׁנִּמְשָׁלָה
 הַמְצוּה לְנֶר, דְּכַתִּיב 'כִּי נֵר מְצוּה', 'יִדְעֵךְ', לְפִי
 שֶׁעֲבִירָה שְׂבִידִים מְכַבָּה מְצוּה. ז. וְהֵינּוּ אִם
 אֲכֵן הָאֵב מְקִיִּים אֶת חוֹבָתוֹ וּמַל אֶת בְּנוֹ. אֲבָל אִם
 הָאֵב אֵינוֹ מַל אֶת בְּנוֹ, חַיִּיבִים בֵּית דִּין לְמוֹלוֹ,
 כְּמִבּוֹאֵר בְּקִידוּשִׁין (כט, א), וּבְשׁוֹלְחַן עֵרוֹךְ (יו"ד סִימֵן
 רסא ס"א). ח. וְכְמוֹ כֵּן חַיִּיבוֹב עַל הָאֵב אֵינוֹ
 בְּרוּקָא עֵלָיו, אֵלּא מִי שֶׁלֹּא נִפְדָּה עַל יְדֵי אֲבִיו, צִרִיךְ
 לְפַדּוֹת אֶת עֲצוּמוֹ כְּשִׁיגְדֵל (רֵאָה קִידוּשִׁין כט, א). אוֹלָם

וּבְשֵׁם שְׁפִנָּר מְצִינֵנו שְׂאֵף עַל פִּי שְׁנָר
לְאַחַד גֵּר לְמֵאָה, מִכָּל מְקוֹם,
מִי שֶׁהוּא קָרוֹב לוֹ, גִּהְנָה מִמֶּנּוּ יוֹתֵר. כִּד
הַמְצִינָה צְרִיד לְעִשׂוֹתָהּ בְּכוּנָה רְאוּיָה, וְאִזּוּ
הִיא מְאִירָה כְּמוֹ גֵּר, שְׁמִי שְׁיִישׁ לוֹ

אֲבָל הָאוֹר מְאִירָה לְכָל הָעוֹלָם כְּלוֹ
בְּשׂוּהָ, וְכֵן חוֹבַת הַתּוֹרָה מְטַלְת
עַל כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, וְכָל אֶחָד בּוֹדֵק
עַד מְקוֹם שְׂיָדוֹ מְנַעַת, אִם בְּמִקְרָא אִם
בְּמִשְׁנָה אוֹ בְּגִמְרָא.

זֶרַע שְׁמִשׁוֹן הַמְּבִאֵר

המתקרב לעשות מצוה בכוונה ראויה, נהנה יותר מאורה,
ואותה הכוונה היא עד גמר קיום המצוה

וְיֵשׁ לְבִאֵר בְּאוֹפֵן נוֹסֵף אֶת הַהִשׁוּוּאָה שֶׁל
מְצוּה לְנֵר^{טו}, וְהוּא, שְׁשֵׁם שְׁפִנָּר מְצִינֵנו,
שְׂאֵף עַל פִּי שְׁנָר שְׂמֵאִיר לְאָדָם אֶחָד, אוֹתוֹ
הֵנֵר מְאִיר גַּם לְמֵאָה אֲנָשִׁים^{טז}, מִכָּל מְקוֹם,
הֲלֹא בּוֹדָאֵי מִי שֶׁהוּא מְצִי קָרוֹב יֵשׁ - לְנֵר,
גִּהְנָה מִמֶּנּוּ יוֹתֵר, מִמִּי שֶׁנִּמְצָא רְחוֹק מִמֶּנּוּ.

וְכִד גַּם הַמְצִינָה צְרִיד לְעִשׂוֹתָהּ בְּכוּנָה
רְאוּיָה^{יז}, שְׂבִזָּה הוּא מִתְקָרֵב יוֹתֵר אֶל אוֹר
הַמְצוּה, וְאִזּוּ הִיא - הַמְצוּה מְאִירָה לוֹ כְּמוֹ
גֵּר, שְׁמִי שְׁיִישׁ לוֹ בְּאוֹתָהּ מְצוּה כְּנִיָּה יוֹתֵרָה

אֲבָל הָאוֹר שֶׁל הַשֶּׁמֶשׁ, מְאִירָה לְכָל
הָעוֹלָם כְּשֶׁל בְּשׂוּהָ, שְׂבִשְׂעָה שֶׁהִשְׁמַשׁ
מְאִירָה, הִרִי אוֹרָה מְאִיר בְּכָל מְקוֹם. וְכֵן
חוֹבַת לִימּוּד הַתּוֹרָה, מְטַלְת עַל כָּל אֶחָד
מִיִּשְׂרָאֵל^{יח}, וְכִד אֶחָד בּוֹדֵק עַד מְקוֹם שְׂיָדוֹ
מְנַעַת^{יט} - חַיִּיב לְלַמּוּד תּוֹרָה כְּפִי הַשְּׂגָתוֹ
וְיִכְלָתוֹ, אִם בְּמִקְרָא - אוֹ בְּתוֹרָה שְׂבִכְתָּב,
אִם בְּמִשְׁנָה, אוֹ בְּגִמְרָא - אוֹ בְּתוֹרָה שְׂבִעַל
פֶּה בְּלִימּוּד עִיקָרֵי הַדִּינִים, אוֹ בְּעִיּוֹן בְּפִרְטֵי
הַדִּינִים וּבְפִלְפּוּל בְּהֵן כְּמוֹבָא בְּגִמְרָא. וְלִכֵּן
דִּימָה הַפְּסוּק אֶת הַתּוֹרָה לְאוֹר, שְׂמֵאִיר לְכָל
הָעוֹלָם בְּשׂוּהָ וּבְכָל עֵת^כ.

צִיּוּנִים וּמְקוֹדוֹת

ובהתלהבות שדברים אלו גורמים להוסיף דביקות
וכו'. [שכן בכוונה הפשוטה לקיים המצוות לשם
מצוה, לכאורה לא שייך לומר שהאחד יכוין יותר
מחבירו, ובמצוות דאורייתא נפסקה ההלכה שמצוות
צריכות כוונה ובלא זה אין נחשב כלל כמי שקיים
המצוה, ודו"ק]. זה לשון שער המצוות (דף ג,
א), כי שורש שהכל נשען עליו הוא שבעת עשית
המצוה אל יחשוב שהוא עליו למשא וטורח וממהר
להסירה מעליו, אלא יחשוב בשכלו כאילו בעשותו
אותה ירויה אלפי דינרי זהב, ויהיה שמח בעשותו
אותה בשמחה שאין לה קץ מלב ומנפש ובחשק
גדול, כאילו ממש בפועל נותנים לו אלפי דינרי זהב,
וזה סוד 'תחת אשר לא עבדת את ה' אלוהיך בשמחה
ובטוב לבב' (דברים כח, מז). וזה סוד רב פרנא בפ"ק
דברכות (ט, ב), 'חדד יומא סמך גאולה לתפילה, ולא
פסיק חוכא מפומיה כוליה יומא, וזה יורה על היות
אמונת בטחוננו בהקב"ה עד התכלית האחרון וכו',
וכפי גודל שמחתו באמת ובטוב לבב הפנימי, כך
יוכה לקבל אור עליון, ואם יתמיד בזה אין ספק
שישרה עליו רוח הקודש. וזה לשון בעל ספר
הדרים (הקדמה), ויש לי להקדים כל התנאים שאדם
צריך לזוהר בכל מצוה ומצוה לעשות כהלכתה, כדי
שתקובל לרצון לפני מלכנו ויצרנו יתברך, ולא ינעול
ככיסופא לעלמא דאתי. התנאי הראשון, שנעשה כל

ומה כהנים שריבה בהם הכתוב מצות יתירות.
יב. זה לשון הרמב"ם (הלכות תלמוד תורה פ"א ה"ח),
כל איש מישראל חייב בתלמוד תורה, בין עני בין
עשיר, בין שלם בגופו בין בעל יסורין, בין בחור בין
שהיה זקן גדול שתשש כחו, אפילו היה עני
המתפרנס מן הצדקה ומחזר על הפתחים, ואפילו
בעל אשה ובנים, חייב לקבוע לו זמן לתלמוד תורה
ביום ובלילה, שנאמר (יהושע א, ח) 'זהגית בו יומם
ולילה'. יג. מליצה על פי לשון הגמרא (פסחים
ח, א), חזר שבין אדם לחבירו, זה בודק עד מקום
שידו מגעת, וזה בודק עד מקום שידו מגעת, והשאר
מבטלו בלבבו. יד. ואף שהנשים אינן חייבות
בתלמוד תורה, יש לומר שגם להן מאיר אור התורה,
על ידי שמסייעות לבעליהן ולבניהן ללמוד, כמבואר
בברכות (יז, א). ועיין מה שכתב רבינו בזה בפרשת
חיי שרה (אות א, ביאור הפסוק 'עוז והדר לבושה').
טו. ומהמשך דברי רבינו נראה שמקדים לדקדק עוד,
מפני מה אצל מצוה כתב 'נר' קודם ל'מצוה', ואילו
בענין תורה היפך הסדר, שכתב קודם 'תורה' ורק
לאחר מכן כתב 'אור'. טז. מליצה על פי לשון
הגמרא (שבת קכב, א) 'נר לאחד נר לאמה.
יז. נראה שכוונת רבינו היא, לכוונה לעשות המצוה
לשמחה בלי פניות ולשם שמים. או לכוין היחודים
השייכים לאותה מצוה, וכן לעשותה בשמחה

בְּאוֹתָהּ מִצְוָה פְּנֵה יְתָרָה עַל הָאֲחֵרִים
הָעוֹשִׂים אוֹתָהּ, הוּא מִתְקַרֵּב יוֹתֵר
לְמָקוֹם הַקְּדוּשָׁה, וְעוֹשֶׂה תְּקוּן וְיַחְדוּד יוֹתֵר
נִפְלָא מִהָאֲחֵרִים.

זרע שְׁמִשׁוֹן הַמְּבֹאֵר

בשלימות הרצויה. ומבואר, ש'נר מצוה',
מרמז לאופן הכוונה שבעשיית המצוה, שעל
ידה מאירה המצוה לאדם כמו נר.

ובזה יתבאר גם כן הַטֵּעַם שְׁבִמְצוּהָ
הַקְּדִים הפסוק תיבת 'נר' לְתִיבַת 'מִצְוָה',
וְאִילוּ בְּתוֹרָה הוּא לְהִיפֵךְ, שְׁהַקְּדִים תִּיבַת
'תוֹרָה' לְתִיבַת 'אור', וְלֹא פֶתַב הפסוק לשון
שוה בשניהם 'כִּי נֵר מִצְוָה וְאֹר תוֹרָה', אִי
נְמוּ, 'כִּי מִצְוָה נֵר וְתוֹרָה אֹר'.

ציונים ומקורות

וזו היא כנגד עשה טוב. וראיה לזה שאמרו ז"ל
בתנחומא בפרשת ציצית בפסוק 'זיהיתם קדושים
לאלהיכם', זה לשונם, בזמן שאתם עושים את המצות
אתם מקדשים, ואימתכם על האומות, פירשתם מן
המצות נעשיתם מחוללין, עד כאן לשונם. וכן אמרו
גם כן במכילתא בפסוק (שם כח, כט) 'ואנשי קודש
תהיון לי', זה לשונם, איסי בן יהודה אמר,
כשהמקום מחדש מצוה על ישראל, הוא מוסיף להם
קדושה, עכ"ל. הרי בבאיור כי עשיית המצוה מקדש
את האדם ומוסיף לו קדושה. והענין כי עשיית
המצוה עושה לבוש אור לנשמה, כדפירש בוהר
בכמה מקומות, שבאותו הלבוש תתלבש בגן עדן
תחתן, ולכן בעשיית המצוה מקדש עצמו, ולכן אנו
אומרים בברכות קיום המצות 'אשר קדשנו במצותיו',
כי עשיית המצוה תקדש הנשמה ותלבישה באור
חדש. יב. ראה בוהר (פרשת ויקרא יג, א),
תיקונים הנעשים על ידי המצוות. ראה בוהר (פרשת
בא לב, ב) על הפסוק (תהלים סה, לב) 'אנו עוז
לאלוקים', שכאשר ישראל עושים מעשים טובים, הרי
הם נותנים תוקף ועוז להקב"ה, ומוסיפים כח בפמליא
של מעלה. ומבואר בשער רוח הקודש (דף י', ש) שגודם
ש'אדם יעשה איהו מצוה או זדקה, יאמר 'לשם יתוד'
וכו'. וזה לשון מהר"ח וויטאל זצ"ל (בהקדמת שער
המצות), העושה מצוה אין די לו עשייתה, אבל צריך
לקיים מה שאמרו רז"ל שיכוין בעשיית המצוות
שהוא עושה אותם לשם עושיהן, שהוא ה' יתברך
וכו'. ואין זה מתקיים אלא במי שיוודע כוונת התפלה
והמצוות. ומכוין בעשייתם לתקן עולמות העליונים,
וליחדא שמיא איהו קדושה בריך הוא עם שכינתיה, ואין
כוונתו לקבל שכר. כ. ראה נחלת עזריאל (פרשת

על האנשים הַאֲחֵרִים הָעוֹשִׂים אוֹתָהּ, הוּא
מִתְקַרֵּב יוֹתֵר לְמָקוֹם הַקְּדוּשָׁה הַבֵּאָה עַל
הָאָדָם מִקִּיּוֹם הַמִּצְוֹת בְּאוֹפֵן הָרְאוּי, עַל יְדֵי
עֲשִׂיתוֹ אֶת הַמִּצְוָה בְּכוּוֹנָה¹, וְעוֹשֶׂה בְּמַעֲשָׂיו
תְּקוּן וְיַחְדוּד בְּעוֹלְמוֹת הָעֲלִיוֹנִים², בְּאוֹפֵן
יוֹתֵר נִפְלָא, מִהָאֲנָשִׁים הָאֲחֵרִים, שְׁאִין
עוֹשִׂים אֶת הַמִּצְוָה בְּכוּוֹנָה יִתְרָה, וּמְמִילָא
אִינֵם מִתְקַרְבִּים כָּל כֵּךְ לְקְדוּשָׁה, וְהִתְקַוֵּן
וְהִיחָדוּד הַנַּעֲשִׂים מִכַּח הַמִּצְוֹת שֶׁלָּהֶם, אִינֵם

מצוה ומצוה בכוונה לצאת ידי חובותינו וכו'. התנאי
השני והשלישי, לעשות המצוה ביראה ובאהבה רבה,
וכו'. התנאי הרביעי, השמחה הגדולה במצוה, דכל
מצוה ומצוה שתזמן לו, דורגא הוא דשדיר ליה
קב"ה [מתנה היא ששלח לו הקב"ה], ולפי רוב
השמחה יגדל שכרו. וכן גילה הרב החסיד המקובל
מהר"ר יצחק אשכנזי זצ"ל לאיש סודו, שכל מה
שהשיג שנפתחו לו שערי החכמה ורוח הקודש, בשכר
שהיה שמח בעשיית כל מצוה שמחה גדולה לאין
תכלית, ואמר, דהיינו דכתיב (דברים כח, מז) 'תחת
אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב
מרוב כל', פירוש 'מרוב כל', מכל מיני תענוג
שבעולם, ומכל זהב ופז רב ואבנים טובות ומרגליות,
וכו' ע"כ, עיי"ש. והרי מבואר מדבריו, שהכוונה
הראויה בעשיית המצוה והשמחה בקיימה, מביאים
לאדם את האורות של המצוה. יח. ענין
הקדושה הבאה מהמצוות מבוארת מלשון ברכת
המצוות 'אשר קדשנו במצותיו' וכו', ובבמרא מכות
(כג ב) מבואר, שעל כן נתן לנו ה' רמ"ח מצות, שהן
כנגד רמ"ח איברים. וראה בזה בתקוני זוהר (תיקון ל,
עד, א) ובמה שהובא מעשר המצוות, בהערה לעיל
בסמוך. וזה לשון האלשיך (קהלת יב, יג), 'ואת
מצוותיו שמור' בקום עשה הם מצות עשה, כי זה
שהוא מצוות לא תעשה ומצוות עשה כל כללות
האדם, רמ"ח מצוות עשה כנגד רמ"ח אבריו, ושס"ה
מצוות לא תעשה כנגד שס"ה גידיו. נמצא כל האושר
כלול בו, כי בהם יתקדש כולו כענין אשר קדשנו
במצותיו. וזה לשון הארשתית חכמה (שער הקדושה סוף
פ"א) 'ויש בחינה ב' בקדושה שהוא המשכת אור
הקדוש עלינו כדי שנסתתר ונתלבש באותה הקדושה,

לִיסְבֵר (שבת סג, א), וְאָף עַל גַּב דְּלֹא יָדַע
מֵאֵי קֶאֱמֵר (ע"ז יט, א), וְאַחַר כֵּן צָרִיךְ
שִׁיתַעֲצֵם בְּהִכָּנַת הַלְמוּד, וְיִהְיֶה שׂוֹאֵל
עֶזְרוּ מִקֶּדֶשׁ, שֶׁה' יֹאִיר עֵינָיו בְּתוֹרָתוֹ.
וּמִשׁוֹם הֵכִי בְּתִיב 'וְתוֹרָה אֹר', שֶׁאַחַר
קְרִיאַת ה'תּוֹרָה' בָּא ה'אֹר', וְהוּא אֹר
מִמֶּשׁ, וְלֹא גַר בְּלִבָּד.

אֹר'. יֵשׁ לוֹמֵר, לְפִי שְׁבַמְצוֹה צָרִיךְ
שִׁתְקָדִים הַפְּנֹה לְמַעֲשֵׂה הַמְצוֹה,
וְהַפְּנֹה שֵׁישׁ לוֹ לְאָדָם בְּתַחֲלִית הַמְצוֹה,
הִיא עֲצֻמָּה הַפְּנֹה שֵׁישׁ לוֹ עַד סוֹף גְּמֵר
הַמְצוֹה.

אֲמָנָם בְּתוֹרָה אֵינוֹ כֵּן, כִּי הָאָדָם קוֹרֵא
וְלוֹמֵר, וְלִיגְרוֹם אֵינֶשׁ וְהֵדֵר

זרע שְׁמִשׁוֹן הַמְּבֹאֵר

ה'אֹר' שְׁבָה. וְכֵן אִמְרוּ בַגְּמָרָא (שבת סג, א)²²,
לִיגְרוֹם אֵינֶשׁ וְהֵדֵר לִיסְבֵר - יִלְמַד אָדָם
שְׁמוּעָתוֹ מִרְבוּ, אָף שְׁאֵינוֹ מִבֵּין מִיד אֵת
טַעְמֵי הַהִלְכוֹת, וְאַחַר כֵּן יִטְרַח לְהִבִּין אֵת
טַעְמֵי הַהִלְכוֹת. וְעוֹד אִמְרוּ (ע"ז יט, א)²³,
לִיגְרוֹם אֵינֶשׁ, אָף עַל גַּב דְּלֹא יָדַע מֵאֵי
קֶאֱמֵר - שְׁאֵין רְבוּ יוֹדַע לְפָרֵשׁ לוֹ כְּלוּם, אֲלֵא
רַק מִלְּמֵדוֹ אֵת הַגִּירָסָא, וְאַחַר כֵּן - כִּשְׁכַּבְר
יָדַע אֵת גִּירְסַת הַגְּמָרָא, צָרִיךְ שִׁיתַעֲצֵם -
יִטְרַח וְיִתְחַזַּק בְּהִכָּנַת הַלְמוּד, וְיִהְיֶה שׂוֹאֵל
עֶזְרוּ²⁴ מִקֶּדֶשׁ - יִבְקַשׁ מֵאֵת הַקַּב"ה שִׁיעוֹרָהוּ,
שֶׁה' יֹאִיר עֵינָיו בְּתוֹרָתוֹ - שִׁיבִין הֵיטֵב אֵת
טַעְמֵי הַהִלְכוֹת, וְיִרְגִישׁ אֵת ה'אֹר' שְׁבָה.

וּמִשׁוֹם הֵכִי בְּתִיב 'וְתוֹרָה אֹר', שֶׁהַקְּדִים
'תּוֹרָה' ל'אֹר', לְפִי שֶׁרַק אַחַר קְרִיאַת
וְלִימוּד הַתּוֹרָה, בָּא הָאֹר שֶׁל הַבְּנֵת טַעְמֵי

וְיֵשׁ לוֹמֵר בְּטַעַם חִילוּק זֶה, לְפִי
שְׁבַמְצוֹה צָרִיךְ שִׁתְקָדִים הַפְּנֹה לְמַעֲשֵׂה
הַמְצוֹה, בְּשִׁבִיל שְׁכַל עֲשִׂיתָה מִתְחִילָתָה עַד
סוֹפָה תִּהְיֶה בְּכוּוּנָה גְּמוּרָה²⁵, וְהַפְּנֹה שֵׁישׁ
לוֹ לְאָדָם בְּתַחֲלִית הַמְצוֹה, הִיא עֲצֻמָּה
הַפְּנֹה שֵׁישׁ לוֹ מִתְחִילָת הַמְצוֹה, עַד סוֹף
גְּמֵר הַמְצוֹה, וְאֵין נוֹסֵף בְּכוּוּנָתוֹ עֲנִין נוֹסֵף,
בְּמִשְׁךְ זֶמֶן קִיּוּם הַמְצוֹה. וְלִכֵּן כְּתוּב 'נֵר'
קוֹדֵם 'מְצוֹה', לְפִי שֶׁה'נֵר' מִרְמָזוֹ לְכוּוּנָה
כַּנ"ל, וּמוֹכַרְח שֶׁהִיא תְּקִדִים ל'מְצוֹה' עֲצֻמָּה.

ה'אֹר' שֶׁל הַתּוֹרָה, בֵּא רַק אַחֲרֵי הַלְמוּד

אֲמָנָם בְּתוֹרָה אֵינוֹ כֵּן, שֶׁהָאֹר שֶׁלָּה,
אֵינָה מְאִירָה לְלוֹמְדָה לְפָנֵי הַלְמוּד, אֲלֵא
לְאַחֲרֶיהָ, כִּי כֵן הוּא סֵדֵר הַלְמוּד שֶׁמִּתְחִילָה
הָאָדָם קוֹרֵא וְלוֹמֵד בְּתוֹרָה, אָף שְׁאֵינוֹ מִבֵּין
כֵּל כֵּךְ אֵת מַה שְׁלוֹמֵד, וְאֵינוֹ מִרְגִישׁ אֵת

צִיּוּנִים וּמְקוֹדוֹת

חַגוּרִים עֵלָיו, שֶׁזֶה נִלְמַד מִהַפְּסוּק (תהלים מה, ד)
'חַגוּר חֲרֹבֶן עַל יַדְךָ גְּבוּר הוֹרֵךְ וְהַדְרִיךְ, אָף שֶׁפְּסוּק
זֶה נִדְרַשׁ שֶׁם לְעִנִּין אַחֵר], מֵאֵי קָא מִשְׁמַע לָךְ, דְּלִגְמֵר
אֵינֶשׁ, וְהֵדֵר לִיסְבֵר. כַּג. לְשׁוֹן הַגְּמָרָא, וְאִמְר
רְבָא, לְעוֹלָם יִלְמַד אָדָם תּוֹרָה [עַד שֶׁתִּהְיֶה גִירְסַת
הַתְּלִמוּד וּפִירוּשׁוֹ שְׁגוּרָה לוֹ בְּפִין], וְאַחַר כֵּן יִהְיֶה
[יַעֲיִין בְּתַלְמוּדוֹ, לְדַמּוֹת דְּבַר לְדַבְרֵי, לְהַקְשׁוֹת וְלִתְרִץ,
לְהַשׁוּת וְלַחֲלֹק], שְׁנֵאמֵר (תהלים א, ב) 'בְּתוֹרַת ה',
וְהֵדֵר (שם) 'וּבְתוֹרַתוֹ יִהְיֶה'. וְאִמְר רְבָא, לְעוֹלָם
לִיגְרִיס אֵינֶשׁ [יִלְמַד אָדָם תּוֹרָה מִרְבוּ], וְאָף עַל גַּב
דְּמִשְׁכַּח [אָף שֶׁהוּא שׁוֹכַח לִימוּדוֹ], וְאָף עַל גַּב דְּלֹא
יָדַע מֵאֵי קֶאֱמֵר [שְׁאֵין רְבוּ יוֹדַע לְפָרֵשׁ לוֹ כְּלוּם, אֲלֵא
רַק מִלְּמֵדוֹ אֵת הַגִּירָסָא], שְׁנֵאמֵר (תהלים קט, כ)
'גִּרְסָה נִפְשֵׁי תֹאבְחָה', 'גִּרְסָה' כְּתִיב, וְלֹא כְּתִיב טַחְנָה.
כַּד. מִלִּיצָה זוֹ עַל פִּי לְשׁוֹן הַפְּסוּק (תהלים כ, ג)

צו ד"ה על המזבח) וכלי חמדה (למהר"ש לנייטאו זצ"ל,
פרשת ראה ב) מאור עינים (לבעל פירוש הרי"ף זצ"ל,
ברכות ה, א), שדקדקו שהיה ראוי לכתוב ז'אור
תורה'. כא. ראה תיקוני זוהר (הקדמה ו, א),
כוונה דאיהי מחשבה צריך לאקדמא למצוה, ובגין
דא שויאו רבנן כוון מחשבתא דצלותא בברכה
קדמאה, דהכי אוקמוהו אם לא כוון בברכה ראשונה,
כב. לשון הגמרא, אמר רב כהנא,
כד הוינא בר תמני טרי שנין, יהוה גמירנא ליה
לכוליה הש"ס [כשהייתי בן שמונה עשרה שנה
בלבד כבר גמרתי את כל הש"ס], ולא הוה ידענא,
דאין מקרא יוצא מידי פשוטו, עד השתא [אמנם עד
עכשיו לא ידעתי הכלל שאין מקרא יוצא מידי
פשוטו, ושטעם זה סובר רבי אליעזר, שמתור לאיש
לצאת בשבת לרשות הרבים כשחרבו וכלי זיינו

וְכֵן כְּתִיב (תהלים קיט, יח) 'גַּל עֵינַי וְאַבִּיטָה נְפִלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ'.

זֶרַע שְׁמוֹשׁוֹן הַמְּבֹאֵר

היה בלא הבנה, וכמי שעדיין עומד מרחוק. וְכֵן כְּתִיב שְׁמוֹשׁוֹן שְׁמוֹשׁוֹן דוד המלך מאת הקב"ה (תהלים קיט, יח) 'גַּל עֵינַי וְאַבִּיטָה נְפִלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ' - תגלה נא את עיני, ואראה את הדברים המכוסים בתורתך, שאינם מפורשים בה¹², והם טעמי ההלכות. והיינו שלאחר שכבר למד, ביקש מהקב"ה שיאיר עיניו ויוכל להבין את התורה¹³.

ההלכות של התורה, והתקרבות הקדושה, וְהוּא אֹר מְאִיר - שיאיר לו ביותר אור התורה שלמד, כעין אור השמש שמאיר אף לרחוקים, וְלֹא נֵר בְּלֶבֶד, שאור הנר מועט הוא, ומאיר רק לפי התקרבות האדם אליו, וכך גם אור המצוה שנמשל לנר, מאיר רק לפי כוונת האדם קודם עשייתה. מה שאין כן אור התורה מאיר לאדם אף שלימדו בתחילה

צִוּוֹנִים וּמְקוּדוֹת

שככל שמתקרב למצוה בכוונה יתירה, נהנה ומתקדש ממנה ביותר, כמו נר שהקרוב אליו נהנה יותר. מה שאין כן תורה, שאדרבה, סדר לימודה הוא שבתחילה לומד בלי כוונה והבנה כראוי, ונמשל כעומד מרחוק, ועל ידי כך זוכה לאורה. ד. 'נר' קודם ל'מצוה' לפי שצריך שהכוונה תקדם למצוה. אבל 'תורה' קודמת ל'אור' לפי שהאור של התורה, באה לאדם רק אחרי הלימוד.

'יִשְׁלַח עֲזָרְךָ מִקִּדְשׁ וּמִצִּיּוֹן יִסְעָדֶךָ'. כה. על פי רש"י. כו. תמצית הדרוש: א. מצוה נמשלה לנר, לפי שניתן לכבותה על ידי עבירה, כמו נר שבקל ניתן לכבותה. אבל התורה נמשלה לאור, שאי אפשר לכבותה. ב. מצוה נמשלה לנר שאין מדליקים אותה בכל מקום, וכך המצוות אין חובתם שוה בכל. אבל חובת לימוד התורה שוה בכל, ולכן נמשלה לאור, המאיר בכל מקום. ג. מצוה נמשלה לנר, לפי

סקירה מיוחדת על ספרי זרע שמשון

שיצאו לאור על ידי 'האיגוד העולמי להפצת תורת זרע שמשון'

'ספר תהלים זרע שמשון'

ליקוט נפלא מביאורי רבנו על פסוקי התהלים, נאספו מתוך ספריו זרע שמשון ותולדות שמשון במלאכת אומן ע"י **הרה"ג ר' אברהם מרדכי זילברברג** שליט"א, ונסדרו בפאר מסביב לפסוקי התהלים. נדפס באותיות מאירות עיניים ועימוד משובב לב, בחודש אדר תשע"ט.

'תולדות שמשון על מסכת אבות'

נדפס בשנת תקכ"ו. במשך השנים נדפס במהדורות שונות, בשנת תשע"ח נדפס בפאר והדר באותיות מאירות עיניים, מנוקד, ועוד מעלות נוספות רבות. כולל פרקים מחיי רבנו שנכתב במעשה ידי אומן ע"י **הרב יצחק אהרן שימון שליט"א**.

'זרע שמשון המבואר מגילת אסתר'

בכרך זה נתבארו בביאור משולב כל הדרושים הארוכים והעמוקים שכתב רבנו על מגילת אסתר, עם תוספת ציונים הערות והארות. נדפס לראשונה לקראת פורים תש"פ.

'זרע שמשון על התורה וחמש מגילות'

נדפס בשנת תקל"ח, כשנה לפני פטירת רבנו. הספר מלא עם דרושים נפלאים ומתוקים, חידושי בלולים מכל דברי חז"ל ומאות ספרים קדמונים בדרוש ובקבלה. בשנת תשע"ו נדפס במהדורה מחודשת ואותיות מאירות עיניים ע"י **הרה"צ בנש"ק ר' נפתלי אלימלך וואגשאהל שליט"א** בסיוע **'האיגוד העולמי להפצת תורת זרע שמשון'**.

'זרע שמשון המבואר ליקוט מאמרים נבחרים על התורה'

בספר זה מופיעים על כל פרשה דרוש אחד או שניים מבוארים. כדרכנו בספרים הקודמים על המגילות כך בספר זה, ביאור משולב שווה לכל נפש. במכון שע"י האיגוד העולמי להפצת תורת זרע שמשון מציינים, כי הוצאת ספר זה במתכונת זו, הוא בכדי להגיש עזרה ראשונה ולהקל באופן מיידי להבנת עומק דברי רבנו, ולזכות את הלומדים לכל הפחות בדרוש אחד מבואר בכל פרשה, בהמשך יופיעו לרכים נוספים על כל הספר. נדפס לראשונה חודש שבט תשפ"א.

'זרע שמשון המבואר על אשת חיל'

רבנו כתב בספרו בפרשת חיי שרה ביאור נפלא על כל פסוקי האשת חיל שבפרק ל"א בספר משלי, הוצאנו חיבור מיוחד על כך, מבואר במתיקות בביאור משולב, באותיות מאירות עיניים ומנוקד. נדפס לראשונה בשנת תשע"ו.

'ליקוטי זרע שמשון - אידיש'

פנינים נפלאים מתורגמים לאידיש ע"י הרב ירוחם חיים אריה ערלאנגער שליט"א. הספר מחולק לשלושה שערים: **ליקוטי זרע שמשון - ליקוטי פנינים על סדר פרשיות התורה והמועדים. גבורות שמשון - קונטרס סיפורי ישועות. מעשה שמשון - פרקי תולדות.** נדפס לראשונה חודש שבט תשפ"א.

'זרע שמשון המבואר - שיר השירים'

בכרך זה נתבארו בביאור משולב כל הדרושים הארוכים והעמוקים שכתב רבנו על שיר השירים, עם תוספת ציונים הערות והארות. בהקדמת הספר נדפס יצירה מיוחדת של פיענוח הקדמת המחבר, שנכתב בגאונות וביצירתיות, עפ"י קרוב לחמש מאות ציטוטים מפסוקים ומאמרי חז"ל. **מרו הגר"ח קנייבסקי שליט"א** הביע את התפעלותו מתוכן הקדמה מיוחדת זו. נדפס לראשונה בשנת תשע"ז.

ניתן להשיג בכל חנויות הספרים בארץ ישראל, ארה"ב ולונדון

ארץ ישראל 05271-66450 | 02-80-80-500 ארה"ב 347-496-5657

מתוך ברכת
והבטחת הרב המחבר

רבנו שמשון חיים נחמני זלה"ה

בבקשתו ותחינתו

בהקדמת ספריו 'זרע שמשון' ו'תולדות שמשון'

'למען אחי רעי ותלמידי ישאו את שמי על שפתם, ועל הטוב יזכר שמי בפייהם אחר מותי, כאשר בעשר לשונות של תפילה אני מחלה פניהם, ובעל הגמול ישלם במיטב חי אריכי ומזוני טפי לגומלי חסדים טובים.'

* * *

'כאשר אני מחלה פניהם בעשר לשונות של תפילה לברור המנה היפה אשר ייטב בעיניהם בחידושים הללו, ובפרט אחרי מותי כי לימודם יהיה לי להשיב נפש ולעידון רוח ולזכות נשמתי, וצדקה תהיה להם וצדקתם תעמוד להם לאכול בעוה"ז ולשבוע בעוה"ב, ובעל הגמול ישלם בזכות זה שכר טוב לגומלי חסד של אמת במותב תלתא, בני חיי ומזוני טבי.'

* * *

'ובעל הגמול ישלם בזכות זה שכר טוב לגומלי חסד של אמת במותב תלתא, בני חיי ומזוני טבי.' 'ועיניכם תראינה בניס בני בניס כשתילי זיתים סביב לשולחנכם, חכמים ונבונים, ובתים מלאים כל טוב, גם עושר גם כבוד לא יסופו מזרעכם.'

• מספרי רבנו שיצאו לאור על ידי 'האיגוד העולמי להפצת תורת זרע שמשון' •
לפרטים: ארץ ישראל 05271-66450 * 02-80-80-500 ארה"ב 347-496-5657

יום ההילולא באר הישועות

לקראת יום הילולת רבנו ו' אלול
אנו נערכים להפצה ענקית נרחבת
של דברי תורותיו
ועריכת סעודת הילולא

השתתפו בהוצאות
לזכות ברכה וישועה

05271-66450

05832-80-300

347-496-5657

שמות התורמים יוזכרו בתפילה
במהלך סעודת ההילולא